

List Preláta (november 2015)

Kresťanský pohľad na smrť je najlepším protilekom na celkom ospravedlniteľnú obavu, ktorá môže sprevádzať tento nepoznaný prechod, ktorý „nevyhnutne príde“ (svätý Josemaría)

16.11.2015

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Mám veľkú radosť z diakonskej vysviacky skupiny vašich bratov,

ktorá sa uskutočnila včera v Bazilike sv. Eugénia. Keď sa budú venovať apoštolským aktivitám Prelatúry, ktorá je živou súčasťou mystického Kristovho Tela, budú títo moji synovia z celej duše slúžiť Cirkvi, ktorá tak veľmi potrebuje posvätných služobníkov, bojujúcich o to, aby boli svätí, učení, radostní a športovcami v duchovnom živote, ako si to prijal sv. Josemaría. Prosme neúnavne Boha, aby nikdy, na celom svete nechýbal tento dar svätých bohoslovcov a kňazov v diecézach.

Začiatok tohto mesiaca nám pripomína pravdu, takú utešujúcu, o spoločenstve svätých. Dnes obzvlášť myslíme na tých veriacich, ktorí sa už radujú z Najsvätejšej Trojice v nebi, a zajtra budú v našich modlitbách hlavne veriaci zosnulí, ktorí sa ešte očisťujú v očistci, a s ktorými máme nadviazať hlboké priateľstvo.

Spomínam si na zbožnosť, s akou tento deň prežíval náš otec, ktorý túžil, aby – tiež vďaka odpustkom, ktoré ponúka Cirkev – tieto požehnané duše obdržali úplné odpustenie časných trestov za hriechy, a tak mohli dôjsť do blaženej prítomnosti Božej. Tak mu ležal na srdci tento prejav milosrdenstva, lásky, že ustanovil, aby sa v Opus Dei často slúžila svätá omša a ponúkalo sa sväté prijímanie a modlitba ruženca, za večné odpočinutie jeho dcér a jeho synov, našich rodičov a súrodencov, zomrelých spolupracovníkov a všetkých, ktorí už opustili tento svet. Budme veľkorysí v získavaní týchto odpustkov a pridávajme zo svojej strany to, čo sa nám zdá vhodné: predovšetkým obetovanie perfektne dokončenej práce, s radostným duchom modlitby a pokánia.

Veľmi namieste sa zdá byť odporúčenie svätého Pavla *cotídie*

mórior[1], denne umieram hriechu, aby som vstal s Ježišom Kristom. Sv. Josemaría, ktorý túto apoštolovu radu prijímal za svoju, nás vyzýval, aby sme často rozjímali o konci svojho pozemského života, v snahe pripraviť sa čo najlepšie na stretnutie s Bohom. Smrť je skutočnosť, ktorá sa vzťahuje na všetkých, bez výnimky; mnohí sa jej boja a robia všetko možné, aby na ňu zabudli. Tak by to nemalo byť u kresťana, ktorý žije v súlade so svojou vierou.

Tých „ostaných“ smrť zastavuje a desí. Nás smrť – Život – povzbudzuje a podnecuje. Pre nich je to koniec, pre nás začiatok [2].

Napriek tomu na nás tento moment niekedy pôsobí dramaticky, obzvlášť keď sa dostaví nečakane, alebo keď sa týka osôb, ktoré boli ešte mladé a mali pred sebou budúcnosť plnú možností. Svätý Otec k tomu hovorí, že v takých prípadoch pre mnohých ľudí je **smrť ako čierna diera, ktorá**

sa otvorí v živote rodiny, a pre ktorú nedokážeme dať žiadne vysvetlenie[3].

Nesmieme ale zabúdať, že ako hovorí Sväté Písmo, *Boh neučinil smrť a nemá záľubu, keď hynú živí [4]*. Človek bol stvorený so smrteľnou prirodzenosťou, ale božská múdrosť a všemohúcnosť ho určila k nesmrteľnosti, keby naši prarodičia boli milovali a verne počúvali božské príkazy. Nechali sa podviesť pokušiteľom a výsledok máme pred očami: *tak ako skrze jedného človeka prišiel na svet hriech a skrze hriech smrť (...), tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili [5]*.

V tejto súvislosti pomáhajú a veľmi utešujú početné úvahy nášho Otca, ktorý okrem iného napísal: ***smrť príde nevyhnutne. A preto, akou len nafúkanou márnivosťou je sústredovať svoju existenciu na tento život! Pozri sa, ako veľa ľudí***

trpí. Jedni preto, že život končí a ich bolí ho opustiť, druhí preto, že život trvá a omrzel ich... V žiadnom prípade nie je ospravedlniteľné pomýlene považovať naše pozemské putovanie za cieľ.

Je potrebné vystúpiť z tejto logiky a zakotviť v inej: v tej večnej. Chce to úplnú zmenu: vyprázdniť sa od seba samého, od svojich sebeckých motívov, ktoré sa pomíňajú, a znovu sa narodiť v Kristovi, ktorý je večný [6].

Jedine pohľad viery zameraný na Ježiša Krista ukrižovaného nám umožní zahliadnuť toto tajomstvo, ktoré má v sebe viac útechy ako smútku. *Katechizmus Katolíckej cirkvi* učí, že vďaka Kristovi má kresťanská smrť kladný zmysel. „Pre mňa život je Kristus a smrť ziskom“ (*Flp 1,21*). „Toto je isté: Keď sme s ním umreli, budeme s ním aj

žiť“ (2 Tim 2,12). Podstatne nové je na kresťanskej smrti toto: Krstom, ktorým kresťan sviatostne „zomrel s Kristom“, aby žil novým životom, ak umierame v Kristovej milosti, telesná smrť dovŕšuje toto „zomrieť s Kristom“ a zakončuje tak privtelenie k nemu v jeho vykupiteľskom úkone“[7]. Aj keď nie je úplne presná, má v sebe veľký kus pravdy odpoveď, ktorú vyslovila matka jedného nášho brata v okamihu svojej smrti: „Ako by má Pán neprijal, keď ja som ho prijímala roky a roky, každý deň vo svätom prijímaní“?

Istota viery, spoločne s nádejou a láskou, má schopnosť odstrániť ten závoj smútku a obáv, s ktorými sa nezriedka uvažuje o poslednom kroku pozemskej existencie: a čo viac, ako to obzvlášť ukazujú pozemské životy svätcov, vo viere je možné prijať smrť s pokojom, pretože sa ide v ústrety Pánovi. ***Nemaj strach zo smrti. – Prijmi ju, od***

tejto chvíle, veľkoryso..., keď to bude Boh chcieť..., ako to bude boh chcieť..., kde to bude Boh chcieť. – Nepochybuj: príde vo chvíli, na mieste a spôsobom, ktoré budú najvhodnejšie..., zoslaná tvojím Otcom-Bohom, Buď vítaná, naša sestra smrť! [8].

Také úvahy patria tradične ku kresťanskej náuke a konaniu. Nepredpokladajú čosi negatívneho, ani nemajú v úmysle vzbudzovať iracionálny nepokoj, ale svätú synovskú bázeň, plnú dôvery v Boha. Obsahujú nadprirodzený i ľudský realizmus, s jasnými náznakmi toho, že kresťanská múdrosť, pochádzajúca z viery, dodáva duši pokoj a dôveru.

Náš Otec nás učil vyvodzovať praktické dôsledky z rozjímania o tej chvíli a o posledných veciach všeobecne. ***Nepozerajme preto na tieto veci nejako nezúčastnene, hovoril pri jednej príležitosti***

skupine svojich mladých synov. Ja nechcem, aby niekto z vás zomrel. Nechaj ich, Pane, ešte si ich neber, veď sú takí mladí a tu dole máš tak málo nástrojov! Dúfam, že Pán ma vyslyší...Ale môže prísť v ktorejkoľvek chvíli[9]. A zakončil: **Aké objektívne vedomie plyní z premýšľania o smrti! Aká dobrá je to pomoc k tomu, aby sme skrotili rebelantstvo vôle a pýchu rozumu! Miluj ju a povedz Pánovi s dôverou: ako Ty chceš, kedy Ty chceš, kde Ty chceš[10].**

Skutočnosť smrti býva evidentne tvrdšia, keď zasiahne ľudí, ktorých obzvlášť milujeme: rodičov, deti, manželku či manžela, súrodencov...Napriek tomu však, s Božou milosťou, **vo svetle vzkrieseného Pána, ktorý neopúšťa nikoho z tých, ktorých mu Otec zveril, môžeme odňať smrti jej „osteň“, ako hovoril apoštol Pavol (1 Kor 15,55),**

***môžeme jej zabrániť, aby otrávil
naš život, zmarila naše city a
uvrhla nás do najtemnejšej
prázdnoty***[11]. Nič nie je istejšie než
to, že Pán nás chce mať pri sebe, aby
sme sa radovali z nazerania na Neho
a Jeho svätú prítomnosť.

Rozdúchavame túto nádej každý
deň? Modlíme sa so zbožnosťou – ako
naš Otec – to *vultum tuum, Dómine,
requíram*[12], Pane, chcem hľadať
tvoju tvár?

Ak viera v kresťanskej rodine
zapustila hlboké korene, tieto chvíle,
ktoré sú sprevádzané bolesťou, sa
premenia – a naozaj sa tak deje často
– na príležitosť posilniť putá, ktoré
vzájomne spájajú rôznych členov
rodiny. **V tejto viere sa môžeme
tešiť navzájom a vedieť, že Pán
premohol smrť raz navždy. Naši
drahí nezmizli do temnôt ničoty:
nádej nás uistuje, že sú v dobrých a
mocných rukách Božích. Láska je
silnejšia než smrť. Cestou je preto**

dávať láske rast a upevňovať ju. A láska nás bude strážiť až do dňa, keď bude každá slza zotretá a nebude už smrť ani zármutok, nárek ani bolesť (Zj 21,4)[13].

Tento kresťanský pohľad je pravým liekom proti strachu, ktorá na nás útočí, keď zakúšame pomínutelnosť pozemskej existencie. Súčasne ale nie je nič logickejšieho – ako som už povedal – než to, že nás smrť našich milovaných bolí, a že plačeme nad ich odchodom. Aj Ježiš Kristus plakal nad smrťou Lazára, tak milovaného priateľa, predtým, než ho vzkriesil. Ale bez prehánania, pretože pre dôsledného kresťana **zomrieť znamená ísť na svadbu**. Tak sa vyjadroval sv. Josemaría, ktorý hovoril: **keď nám bude povedané: ecce sponsus venit, exíte óbviám ei (Mt 25, 6) – vstávaj, prichádza ženích, On ťa prichádza hľadať –, poprosíme o príhovor Pannu Máriu. Svätá Mária, Matka Božia,**

pros za nás hriešnych, teraz... A v hodine smrti uvidíš! Aký budeš mať v hodine smrti úsmev! Žiadna tvár skrivená strachom, pretože tu bude Máriina náruč, aby ťa prijala[14].

Náš Otec, keď si Pán povolal k sebe niektorú z jeho dcér, alebo niektorého z jeho synov v mladom veku, synovsky *protestoval* a zakúšal hlbokú bolesť – aj keď následne prijímal Božiu vôľu, ktorá vie, čo je pre nás naozaj vhodné. *Fiat, adimpleatur...* modlil sa. ***Nech sa stane, nech sa splní, nech je pochválená a naveky zvelebená nadovšetko spravodlivá a nadovšetko láskyplná vôľa Boha! Amen. Amen[15].*** A spočinul na ňom pokoj.

Všetky tieto úvahy majú ísť ruka v ruke s myšlienkou, že božská všemohúcnosť nás navráti k životu: *vita mutatur, non tollitur[16]*, život sa

neodníma, len mení. Istota vedomia, že sme blízko Boha, nám spolu so všetkou pomocou, ktorú nám udeľuje naša Matka Cirkev v tých posledných chvíľach, pomôže uvažovať takto:

Pane, verím, že vstanem z mŕtvych: verím, že moje telo sa opäť spojí s mojou dušou, aby s tebou naveky kralovalo: vďaka твоjim nekonečným zásluhám, vďaka príhovoru tvojej Matky, vďaka láske, ktorú si ku mne vždy prechovával[17].

Dcéry a synovia moji, snažme sa odovzdávať túto radosť a túto istotu viery. Modlime sa denne za ľudí, ktorí budú svoju dušu odovzdávať Pánovi, aby sa otvorili prehojnej milosti, ktorú Boh, na príhovor Preblahoslavenej Panny Márie, udeľuje v tých chvíľach. A pokračujme v modlitbe za svätosť všetkých domovov na zemi, aby závery nedávnej synody pomohli nasledovať s plnou vernosťou plány

spásy, ktoré Pán vpísal do samotného jadra manželstva a rodiny.

Prial by som si, aby ste sa pozastavili nad múdrosťou svätej Cirkvi, ktorá slávnosť Všetkých svätých spojila s dňom bezprostredne nasledujúcim, ktorý je venovaný pamiatke všetkých verných zosnulých: vychutnajte nebeskú radosť, ktorá preniká liturgiou tohto mesiaca a celého roku.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. novembra 2015

P. S.

O niekoľko dní pôjdem na kliniku Navarrskej univerzity, aby som tam podstúpil operáciu. Budem pevne spojený s vami všetkými a dúfam, že ma podporíte silou svojej modlitby.

[1] 1 Kor 15,31.

[2] Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 738.

[3] Papež František, *Príhovor pri generálnej audiencii*, 17-VI-2015.

[4] *Mdr* 1,13.

[5] *Rim* 5,12.

[6] Sv. Josemaría, *Brázda*, č. 879.

[7] *Katechismus Katolíckej cirkvi*, č. 1010.

[8] Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 739.

[9] Sv. Josemaría, *Poznámky z rozjímania*, 13-XII-1948.

[10] *Tamtiež*.

[11] Pápež František, *Príhovor pri generálnej audiencii*, 17-VI-2015.

[12] Por. Žl 26 (27),8.

[13] Pápež František, *Príhovor pri generálnej audiencii*, 17-VI-2015.

[14] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 23-VI-1974.

[15] Sv. Josemaría, *Vyhňa*, č. 769.

[16] rímský misál, Prefácia k omšiam za zomrelých I.

[17] Sv. Josemaría, Poznámky z rozjímania, 13-XII-1948.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-prelata-
november-2015/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-november-2015/) (24.03.2026)